Tekst ustawy przekazany do Senatu zgodnie z art. 52 regulaminu Sejmu

U S T A W A

z dnia 14 sierpnia 2020 r.

o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, ustawy o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami

Art. 1. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 uchyla się ust. 4;

2) w art. 4a dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przewodniczący Komisji lub jego zastępca może udzielić pełnomocnictwa adwokatowi lub radcy prawnemu do reprezentowania Komisji przed sądami powszechnymi, sądami administracyjnymi, Sądem Najwyższym, Trybunałem Konstytucyjnym oraz zagranicznymi organami sądowymi.”;

3) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Art. 8a. Członkom Społecznej Rady przysługuje ryczałtowa miesięczna dieta w wysokości 10,56% przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, 252, 568 i 1222).”;

4) w art. 15:

a) w ust. 2 dodaje się zdanie drugie i trzecie w brzmieniu:

„Nie wszczyna się postępowania rozpoznawczego jeżeli uprawdopodobnienie dotyczy wyłącznie braku zbadania przesłanki posiadania, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4b, a z akt sprawy zgromadzonych na etapie czynności sprawdzających wynika, że dotychczasowy właściciel lub jego następcy

prawni, o których mowa w art. 7 ust. 1 dekretu, przesłankę posiadania spełnili. Jeśli z akt sprawy zgromadzonych na etapie czynności sprawdzających wynika, iż decyzja reprywatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, postępowanie rozpoznawcze można ograniczyć do wszczęcia postępowania jedynie w przedmiocie nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, o którym mowa w art. 31.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera co najmniej oznaczenie nieruchomości warszawskiej, której dotyczy postępowanie, według księgi wieczystej oraz ewidencji gruntów i budynków oraz dane stron postępowania, znane organowi w dacie wszczęcia postępowania.”;

5) w art. 24a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja uchyla postanowieniem zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli w toku czynności sprawdzających nie uprawdopodobniono okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania rozpoznawczego, albo jeżeli Komisja nakazuje, w drodze postanowienia, wpis ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym, albo jeżeli stało się ono zbędne w toku czynności sprawdzających.”;

6) w art. 26a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie powzięcia przez Komisję informacji o toczącym się postępowaniu o opróżnienie lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych z osób lub rzeczy lub postępowaniu egzekucyjnym dotyczącym nieruchomości warszawskiej lub dotyczącym osoby zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji reprywatyzacyjnej, Komisja występuje do sądu z wnioskiem o zawieszenie postępowania o opróżnienie lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych z osób lub rzeczy lub zawieszenie postępowania egzekucyjnego, lub wstrzymanie czynności organu egzekucyjnego w tym postępowaniu. W przypadku wystąpienia Komisji do sądu z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego Komisja informuje o tym niezwłocznie organ egzekucyjny.”,

b) w ust. 3 wyrazy „postępowanie egzekucyjne” zastępuje się wyrazami „postępowanie o opróżnienie lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych z osób lub rzeczy lub postępowanie egzekucyjne”;

7) w art. 29 w ust. 1:

a) pkt 3a–5 otrzymują brzmienie:

„3a) stwierdza nieważność decyzji reprywatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo

4) jeżeli decyzja reprywatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo

5) umarza postępowanie rozpoznawcze.”,

b) uchyla się pkt 6;

8) w art. 31:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) która nabyła prawa lub roszczenia, o których mowa w art. 7 dekretu, a następnie dokonała ich zbycia lub przeniesienia pod tytułem darmym;”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Nabywca, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest w złej wierze także wtedy, gdy do nabycia doszło przed wydaniem decyzji reprywatyzacyjnej.

1b. W razie stwierdzenia złej wiary osoby, o której mowa w ust. 1, domniemywa się, że osoba będąca z nią w bliskim stosunku lub podmiot powiązany w rozumieniu międzynarodowych standardów rachunkowości, o których mowa w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz. Urz. UE L 243 z 11.09.2002, str. 1, z późn. zm.), wiedzieli o przyczynie złej wiary, bez względu na to, czy nabyli roszczenia lub prawo nieodpłatnie.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2–4, Komisja, nakładając obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, o którym mowa w ust. 1, wskazuje termin zwrotu, nie krótszy niż 30 dni od dnia

wydania decyzji. Od podlegającej zwrotowi równowartości nienależnego świadczenia, nieuiszczonej w terminie wskazanym w decyzji, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 875).”;

9) uchyla się art. 32;

10) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. 1. Osobie zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej w dniu wydania decyzji reprywatyzacyjnej, której dotyczy ostateczna decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę z powodu:

1) trwałej lub czasowej niemożności korzystania z nieruchomości warszawskiej lub jej części lub

2) podwyższenia czynszu albo innych opłat za używanie lokalu w stosunku do czynszu dotychczasowego.

2. Osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje od Skarbu Państwa zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, jeżeli:

1) wobec tej osoby zastosowano groźbę bezprawną, przemoc wobec osoby lub przemoc innego rodzaju, jeżeli działania te były uporczywe lub w sposób istotny utrudniały korzystanie z nieruchomości lub jej części lub

2) nastąpiło podwyższenie czynszu albo innych opłat, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, co spowodowało istotne pogorszenie sytuacji materialnej osoby zajmującej lokal.”;

11) w art. 34:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o odszkodowanie lub zadośćuczynienie osoba, o której mowa w art. 33 ust. 1, składa w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Doręczenie decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.”,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Od decyzji Komisji w przedmiocie przyznania odszkodowania lub zadośćuczynienia osoba, o której mowa w art. 33 ust. 1, może wnieść sprzeciw w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości.

4. Komisja przekazuje właściwemu sądowi sprzeciw wraz z aktami sprawy. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zastępuje pozew.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Przyznanie odszkodowania lub zadośćuczynienia albo odmowa ich przyznania przez Komisję nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego.”,

e) dodaje się ust. 7–9 w brzmieniu:

„7. Decyzja Komisji, o której mowa w ust. 1, od której nie złożono sprzeciwu staje się ostateczna i prawomocna po upływie terminu do jego złożenia. Odpis takiej decyzji doręcza się z urzędu Funduszowi Reprywatyzacji.

8. Uchylenie, zmiana lub stwierdzenie nieważności decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania, uchylenia albo stwierdzenia nieważności decyzji w przedmiocie odszkodowania lub zadośćuczynienia.

9. Decyzja, o której mowa w ust. 7, stanowi podstawę do wypłaty odszkodowania lub zadośćuczynienia osobie w niej wskazanej.”;

12) w art. 37a:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Stenogram sporządzony na podstawie zapisu dźwiękowego rozprawy, posiedzenia, przesłuchania świadka oraz strony, po podpisaniu przez przewodniczącego Komisji, stanowi protokół.

2. O rejestracji przebiegu rozprawy, posiedzenia, przesłuchania świadka oraz strony, przewodniczący Komisji informuje osobę wezwaną oraz osoby biorące udział w czynności. Następnie przewodniczący Komisji poucza obecnych, że udzielenie zgody na rejestrację zapisu dźwiękowego lub dźwięku oraz obrazu przez osobę wezwaną oraz osoby biorące udział w czynnościach nie jest wymagane.

3. Zapis dźwiękowy stanowi załącznik do protokołu.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Osoba wezwana ma prawo zapoznać się ze stenogramem sporządzonym na podstawie zapisu dźwiękowego oraz wnieść zastrzeżenie w przypadku stwierdzenia przez nią rozbieżności pomiędzy zapisem dźwiękowym a stenogramem.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Protokół podpisuje przewodniczący Komisji. Podpis osoby wezwanej oraz osób biorących udział w czynności, nie jest wymagany.”;

13) w art. 38:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a–96n, art. 114–122h, art. 127–144 i art. 156 § 2 tej ustawy.”,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Do zabezpieczenia i egzekucji należności oraz obowiązków wynikających z decyzji i postanowień Komisji stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Komisja w postępowaniu egzekucyjnym pełni rolę wierzyciela, chociażby beneficjentem należności oraz obowiązków nie była Komisja, z wyjątkiem decyzji, o których mowa w art. 34 ust. 1.

4. Do zawiadomień i wezwań, o których mowa w art. 16 ust. 3 i 4, oraz do spraw określonych w art. 17b nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1781).”,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Nie obciąża się Komisji jako wierzyciela kosztami egzekucyjnymi ani opłatą komorniczą, o których mowa w art. 64–66 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

14) w art. 40 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Decyzja, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2, 3 lub 3a oraz ust. 3, stanowi podstawę wykreślenia w księdze wieczystej wpisu dokonanego na podstawie uchylonej decyzji reprywatyzacyjnej, decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, o której mowa w art. 29 ust. 3, lub

zaświadczenia o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów, lub na podstawie aktu notarialnego sporządzonego z uwzględnieniem uchylonej decyzji reprywatyzacyjnej albo dokonanych po tym wpisie wpisów użytkowania wieczystego lub własności nieruchomości, oraz stanowi podstawę wpisania jako właściciela odpowiednio m.st. Warszawy albo Skarbu Państwa. Przepisu art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece nie stosuje się.”;

15) art. 40e otrzymuje brzmienie:

„Art. 40e. 1. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2–3, gmina albo Skarb Państwa są obowiązane do przejęcia zarządu nieruchomością warszawską lub jej odpowiednią częścią na zasadach określonych w art. 184a–186a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Osoba, na rzecz której wydano decyzję reprywatyzacyjną, jej następca prawny albo dotychczasowy zarządca są obowiązani niezwłocznie wydać nieruchomość lub jej odpowiednią część gminie albo Skarbowi Państwa, a także dopełnić wszelkich czynności niezbędnych do prawidłowego przejęcia i sprawowania zarządu.

2. Gmina albo Skarb Państwa od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2–3, pobiera czynsz za zajmowany lokal na podstawie umowy, o której mowa w art. 40b ust. 1, według aktualnych stawek określanych w uchwale lub zarządzeniu właściwego organu.

3. Do zabezpieczenia i egzekucji obowiązku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2019 r. poz. 2181 oraz z 2020 r. poz. 284 i 875) w art. 56:

1) w ust. 1:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Z przychodów uzyskanych ze zbycia akcji lub udziałów należących do Skarbu Państwa, tworzy się państwowy fundusz celowy pod nazwą Fundusz Reprywatyzacji, na rachunku którego są gromadzone środki pochodzące ze sprzedaży 5% akcji należących do Skarbu Państwa w każdej ze spółek powstałych w wyniku komercjalizacji, środki z tytułu świadczeń należnych Skarbowi Państwa, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 31a oraz art. 39 ust. 3

ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267 i …), a także odsetki od środków na rachunku Funduszu, z przeznaczeniem na cele związane z zaspokajaniem roszczeń byłych właścicieli mienia przejętego przez Skarb Państwa oraz wypłatę odszkodowań lub zadośćuczynień, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, poprzez:”,

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) wypłatę odszkodowań lub zadośćuczynień, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa;”;

2) w ust. 6 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wypłaty odszkodowań lub zadośćuczynień, o których mowa w ust. 1 pkt 2a,”.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65, 284, 471 i 782) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 214a otrzymuje brzmienie:

„1. Odmawia się oddania gruntu w użytkowanie wieczyste na rzecz osoby uprawnionej, o której mowa w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 7 ust. 2 tego dekretu, ze względu na:

1) przeznaczenie lub wykorzystywanie na cele określone w art. 6;
2) sprzedaż lub oddanie w użytkowanie wieczyste na rzecz osób trzecich;
3) zabudowę przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego dokonaną po dniu wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, której wartość przenosi znacznie wartość zajętego na ten cel gruntu;
4) odbudowę lub remont, dokonany ze środków publicznych, budynków, o których mowa w art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, zniszczonych w latach 1939–1945 więcej niż w 50%;

5) brak możliwości dokonania zgodnego z prawem i ładem przestrzennym podziału nieruchomości, której części dotyczy roszczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy;
6) zajmowanie lokalu przez lokatora w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 611);
7) przeznaczenie nieruchomości na cele nauki, oświaty i kultury;
8) położenie gruntu w ramach publicznego kompleksu wypoczynkowego lub rekreacyjnego lub terenów zieleni w rozumieniu art. 5 pkt 21 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, 471 i 1378);
9) ustanowienie lub przeniesienie na rzecz osób trzecich praw rzeczowych na gruncie, budynku lub ich części albo oddanie nieruchomości lub jej części do odpłatnego korzystania, w szczególności na podstawie umowy najmu lokalu mieszkalnego – bez względu na czas trwania stosunku cywilnoprawnego z osobą trzecią;
10) przeszkody powodujące, iż ustanowienie użytkowania wieczystego oraz własności budynku lub innego urządzenia powodowałyby sprzeczność z przeznaczeniem społeczno-gospodarczym tych praw;
11) niemożność pogodzenia z prawidłowym ukształtowaniem stosunków sąsiedzkich;
12) przeznaczenie lub wykorzystanie nieruchomości na cele użyteczności publicznej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się także w przypadku, gdy wyłączenia, o których mowa w ust. 1, dotyczą części gruntu, budynku albo ich części składowych.”;

2) w art. 214b:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podstawa umorzenia, o której mowa w ust. 1, zachodzi gdy organ wezwał wnioskodawcę oraz jego ewentualnych następców prawnych do uczestnictwa w postępowaniu przez ogłoszenie, a w sprawie nie wpłynęło żadne inne pismo pochodzące od strony oprócz wniosku, o którym mowa w ust. 1, w okresie 30 lat od dnia złożenia wniosku. Organ wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia nikt

nie zgłosił swych praw albo zgłosiwszy je, nie udowodnił ich w terminie kolejnych 3 miesięcy lub nie wskazał swego adresu.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wnioskodawca oraz jego ewentualni następcy prawni nie mogą być reprezentowani przez kuratora spadku lub kuratora dla osoby nieznanej z miejsca pobytu.”,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Prezydent m.st. Warszawy zawiadamia o wydaniu decyzji w trybie art. 214b w drodze obwieszczenia w urzędowym publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej m.st. Warszawy. Skutek doręczenia decyzji następuje z upływem 14 dni od dnia obwieszczenia.”;

3) po art. 214b dodaje się art. 214c w brzmieniu:

„Art. 214c. Odmawia się oddania gruntu w użytkowanie wieczyste na rzecz osoby, która nabyła prawo lub roszczenie od kuratora reprezentującego osobę uprawnioną ustanowionego, dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, jeżeli nie było podstaw do jego ustanowienia albo od kuratora spadku lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych.”.

Art. 4. Okres, o którym mowa w art. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 431), uznaje się za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, 252, 568 i 1222). Nieopłacone składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za członków Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa za okres od dnia ich powołania do dnia 13 marca 2018 r., w części finansowanej przez płatnika składek oraz pracownika, uiści urząd obsługujący Ministra Sprawiedliwości w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Wypłacone wynagrodzenia członków Komisji do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa za okres od dnia ich powołania do dnia 13 marca 2018 r. nie podlegają zwrotowi.

Art. 5. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy m.st. Warszawa przekaże środki, o których mowa w art. 32 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, na rachunek Funduszu Reprywatyzacji, o którym mowa w art. 56 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 6. 1. Do spraw i postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania sądowe o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 33 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte wskutek wniesienia sprzeciwu wyłącznie przez m.st. Warszawę na podstawie art. 34 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, podlegają umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Uprawnienia, o których mowa w art. 3 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, Komisja do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich zachowuje do czasu zakończenia postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Decyzje wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, od których został wniesiony sprzeciw wyłącznie przez m.st. Warszawę na podstawie art. 34 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, uważa się za ostateczne i prawomocne.

Art. 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wypłaca w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu odszkodowania i zadośćuczynienia przysługujące na podstawie decyzji, o których mowa w art. 7.

Art. 9. Przepis art. 40e ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się także do decyzji wydanych przez Komisję do spraw reprywatyzacji nieruchomości warszawskich na podstawie art. 40e ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 8 i art. 9, które wchodzą w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

Elżbieta Witek